

сврѣска та на двѣ тѣ държави. Литовски ти магнати, най-много Радивили ти, много врѣме се опирали на това, нѣ краль Сигизмундъ устоялъ на свое то си. На държавний съборъ, който станалъ въ градъ Люблинъ, билъ издаденъ актъ за съединение то; тоя актъ въ история та се вика *Люблинска уния* (1569 год.). По сила та на тоя актъ Полша и Литва заедно нагласили *Рѣчь посполита* (республика); сенатъ тѣ и главний съборъ отъ тогава станали едно. Голѣмий съборъ трѣбовало да се събира въ мазовецкый градъ Варшава, която се намирала въ срѣда та на кралство то. Въ много други работи Литва и Полша си увардювали отдѣлно то управление; запр. голѣми ти чиновници въ всяка една били отдѣлни (канцлери, маршали, хетмани и др.).

Съсѣдство то на Нѣмци ти и вѣротърпимостъ та на Сигизмунда Августа направили, та се вмъкнала реформация та и въ Полша и въ Литва, и намѣрила много послѣдователи между шляхта та. Полско то образование на онова врѣме било се въздигнало доста високо; тамъ излѣзли много учени люде, поети и писатели; духовенство то и боляре ти говорили по латински. Нѣ това образование било само на лице и го имало само у благородни ти. Граждане ти (повече то Нѣмци и Евреи) били сиромаси и нѣмали правдини; а селяне ти отъ день на день все губили лична та си свобода и подпадали въ робство у господари ти си, сир. у шляхта та. Пѣ-първи ти голѣмци зели да живѣть много раскошно и обикнали лѣнностъ та. Тѣхъ ги подражавали пѣ-долни ти голѣмци и богати; а испаднали ти боляре често ставали слуги на голѣмци ти, ако и да викали непрѣстайно, че са равни съ шляхта та. Занятия та на други ти съсловия до толкова се прѣзирали, штото имало законъ, споредъ който шляхтски синъ, ако върти търговия, лишава се отъ боярскый си чинъ.